

som helst Grund til at opholde sig længe ved Forslagene. Den højtærede Forsvarsminister har gjort Rede for dem i Gaar, og der findes udførlige Redegørelser i Bemærkningerne til Lovforslagene. Jeg tillader mig derfor at anbefale Lovforslagene til hurtig Fremme.

K. M. Klausen: Jeg kan ikke, saaledes som det ærede Medlem for Præstø Amts 5te Valgkreds (Carl Hansen), slutte mig til disse to Lovforslag. De indeholde ganske vist ikke noget nyt, og, saa vidt jeg kan se, vil der heller ikke ved disse Love blive paabyrdet Staten nye Udgifter, det er kun gammel Praksis, man ønsker at fastslaa. Men det forekommer mig, at disse to Love ere overflødige. Vi have nu disse Bevillinger paa Finansloven, og ved Hjælp af Finansloven er Folketinget i Stand til hvert Aar at raade over disse Udgifter. Jeg anser dette for en heldigere Ordning end, saaledes som her foreslaaet, at lovfæste den. For øvrigt er det ret naturligt, at vi Socialdemokrater ere Modstandere af disse Love. Naar vi nemlig stille Forslag om Afvæbning, om at afskaffe Hær og Flaade, er der ingen Grund til, at vi skulde gaa med til at opretholde et kostbart Embedsmaskineri, som efter vore Forslag vilde være overflødig. Jeg kan derfor ikke give disse Lovforslag min Tilslutning.

Parkov: Vi fra vor Side skulle ikke have noget imod, at disse Lovforslag fremmes. Dog formene vi, at de bør være Genstand for nærmere Overvejelse, og at de ikke kunne ophøjes til Lov med det Indhold, de have i Øjeblikket. Vi mene, det er rigtigt, som det er fremført af den højtærede Forsvarsminister, at det er meget tjenligt, baade for Embedsmændene i Ministeriet og deres Gerning, at de ikke til Stadighed sidde deroppe i Kontorerne, men at deres Tjeneste veksler, saa at de, efter i nogen Tid at have beskæftiget sig med Tjenesten i Ministeriet, komme ud til den praktiske Tjeneste. Hvis en saadan Afveksling ikke finder Sted, ville de let faa et ensidigt Syn paa Forholdene ved Afdelingerne, og man kan risikere, at de ville komme til at undervurdere de med Tjenesten i Geledet forbundne Vanskeligheder, hvad enten det nu vedrører Mandskabets eller Befalingsmændenes Uddannelse osv.

Der er navnlig en Bestemmelse, som vi ikke kunne gaa med til. Vi kunne det

saa meget mindre, som den er stridende mod en Lov, som er vedtagen af Folketinget i 1905. Der indeholdes i dette Forslags § 4 en Bestemmelse om, at Officerer eller ligestillede af Hæren, som ansættes oppe i Ministeriet, skulle kunne forfremmes og forfremmes ubegrænset. Men i Samlingen 1904—05 blev der af Ministeriet forelagt et Lovforslag, ifølge hvilket de Officerer eller Embedsmænd, som blev ansatte i Ministeriet, kunde forfremmes indtil 2 Grader over den, de indtog ved deres Indtræden i Ministeriet. Dette Forslag fra Ministeriet blev den Gang ændret her nede i Folketinget derhen, at de paagældende ikke kunde forfremmes mere end een Grad. Det var altsaa Folketingets Opfattelse i 1905, og jeg tænker mig, at Folketinget har en lignende Opfattelse nu. Jeg mener, det ogsaa maa være tilstrækkeligt at byde disse Officerer, at de kunne forfremmes een Grad over den, de have ved deres Indtræden i Ministeriets Tjeneste, og hvis saa den Tid nærmer sig, da de kunne forvente Forfremmelse en Grad yderligere, maa enten Ministeren eller de paagældende selv træffe Valget, om de skulle blive i Ministeriet, eller om de skulle ud til Tjeneste, og skulle de ud til Tjeneste, maa de for at forfremmes fyldestgøre de Betingelser, som i øvrigt stilles til Officerer med Hensyn til Forfremmelse. Saa er der Bestemmelsen i andet Stykke af § 4, hvor der ganske vist bestemmes, at forfremmes de vedkommende udover den Klasse, der er nærmest over den, de tilhørte ved deres seneste Indtrædelse i Krigsministeriet, kunne de ikke i Fredstid atter træde i almindeligt Nummer i Hæren, men der er udtrykkelig taget et Forbehold, saa at det ikke udelukker, at de kunne indtræde i overordnede Pladser i Krigstid. Dette synes os at rumme nogen Fare for, at under Krigsforhold Mænd, hvis væsentligste Uddannelse er sket ved Arbejde i Kontorerne, kunne faa Pladser, der stille store Krav ogsaa til Kendskab til Tjenesten i Geledet.

Dette er de væsentligste Indvendinger, vi have at gøre. Men der er ogsaa den Bestemmelse, som vi kunne ønske gjort til Genstand for nærmere Overvejelse, at naar Ministeren er en Officer, kan Direktørposten lades ubesat. Der synes deri at være indeholdt et Paabud om, at naar det er en civil Minister, skal der være en Direktør. Hidtil have vi i en Aarrække haft civile Ministre, uden at man har ment det nødvendigt at besætte Direktørposten, og